

BÉKESSÉG

A SZÉKESFEHÉRVÁRI REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2008. március • XIV. évfolyam 1. szám

Jézus ma is hozzád lép...

Három ellentét a húsvéti történetben

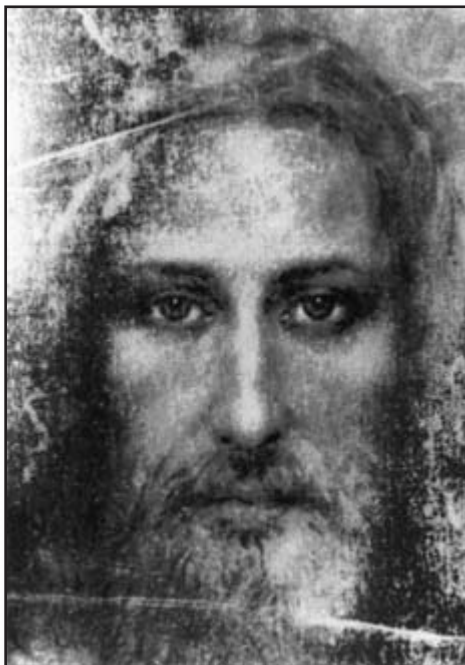
1. Kétféle félelem

Ha figyelmesen olvassuk a feltámadás történetét az evangéliumokban, akkor mindenekelőtt ezt az ellentétet találjuk. Itt van az asszonyok félelme, akiknek az angyal azt mondja: „*Ti ne féljete!*” (Máté 28,5). Azután pedig ott áll a sírt őrző katonák félelme is, akikről ez olvasható: „*Az örök (...) a félelem miatt megrettentek, és szinte holtra váltak*” (4.v.).

Bizonyára nem volt kicsiny az asszonyok félelme, akik látták az angyal megjelenését Jézus sírjánál. Ezt mondja az Írás: „*Majd (...) megrémülve a földre szegezték tekintetüket*” (Lukács 24,5). És: „*Ekkor kijöttek, és elfutottak a sírbolttól, mert remegés és döbbenet fogta el őket*” (Márk 16,8). Megértjük, hogy szent tiszteletből fakadó remegés szállta meg őket a mennyei követ megpillantásakor. De hogy enyhítette félelmüket az angyal által elmondott üzenet! A Máté 28,5 alapszövege szerint az angyal azt hangsúlyozza, hogy különösen az asszonyok ne féljenek, amikor ezt mondja: „*Ti ne féljete!*” Olyan ez, mintha egy kiegészítés állna mellette: „*A többiek továbbra is joggal félnek, de töletek vétessék el a félelem.*”

Ha az asszonyok félelme nem is egy pillanat alatt múlt el, mégis hamarosan túlszárnyalta az öröm, ahogyan ezt a következő utalás mutatja: „*Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtől, félelemmel és nagy örömmel futottak*” (Máté 28,8).

Mennyire más ezzel szemben az örök félelme! Ezek az örök római katonák, akik híresek voltak könyörtelenségükről. Őrizték a sírt és a nekik adott parancs szerint gondolkodtak: „*Ha a názáreti Jézus tanítványai megpróbálják ellopni az Ő testét, nem ijedünk meg, hamar végzünk velük!*” Ha Jézus követőinek egy egész serege jönne elfoglalni a sírt, a katonák abban az esetben is bizonyára bátran kardot rántottak volna. De most nem a tanítványok serege jön, hanem egy angyal megjelenése felülről.

Hamarosan véget ér a római katonák híres vitézsége, amikor egy mennyei küldött jelenik meg! Mi is egy emberi hadsereg hatalma, egyetlen angyal erejéhez képest! Letaglózva fekszenek a földön a tehetetlen harcosok.

Mi az oka, hogy a gyenge asszonyok kevésbé félnek, mint az erős zsoldos katonák? Erre mutat rá az angyal szava: „*Ti ne féljete! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keressétek*” (Máté 28,5). Ez az oka, hogy Isten az ő ijedségüknek hamarosan véget tudott vetni. Szerették és keresték Jézust. Az ilyen embereknek sohasem kell túl soká megmaradni a félelmükben.

Ezzel szemben az örök – még ha egy adott parancsnak való engedelmisségben cselekedtek is – olyan cselekvésben voltak tevékenyek, amely ellentétes volt Isten Országga terveivel. Jézus testét akarták megtartani a sírban, de a feltámadását így sem tudták megakadályozni.

Nem gondolkodtat el bennünket ez a kétféle félelem? Hogy meg fognak ijedni majd Isten ellenségei, amikor

nem egy angyal lép eléjük, mint a sír őrizője, hanem „*az Emberfia eljön az Ő dicsőségében, és vele az angyalok mind*” (Máté 25,31)! De hogy fognak örülni mindazok „*kimondhatatlan, dicsőült örömmel*” (1Péter 1,8), akik keresték az Úr Jézust és szerették Őt, mint az asszonyok Húsvét reggelén!

2. Kétféle aggodalom

Egyrészt itt van az asszonyok aggodalma: „*Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról*” (Márk 16,3)? A gyenge asszonyok arra a nagy sziklatömbre gondolnak, amely a sír elé volt hengerítve, emberi akadályt képezve a Jézushoz jutásban. Aggodalmuk hamar elmúlt. Amint odanézték, a kő már el volt hengerítve. Milyen jó nekünk, hogy minden aggodalmunk és az akadály, amely elválaszt a Megváltótól, egy erős kéz által már félre tétetett az útból! Nem tekint-e vissza Jézus minden tanítványa is sok, felülről elvétellett „aggodalomköre”?

De tekintsünk most az asszonyokról a főpapok és farizeusok körére. Itt is van gond és aggodalom. De egészen másfajta! A sírt őrző katonák igénylése Pilátustól (Máté 27,62) arra enged következtetni, hogy aggódnak amiatt, hogy Jézus mégis feltámad. Ez az aggodalmuk nem múlik el. Ellenkezőleg, megmarad, egyre nagyobbá lesz, míg be nem teljesedik, amitől félnek és aggódnak: Jézus feltámad a halottaiból, és véget vet nyomorult látszatgyőzelmüknek.

Ma is kétféle aggodalom van. Jézus tanítványainak ígéretük van rá, hogy Uruk gondoskodik róluk, és aggodásukat elveszi. Nincs szükségük arra, hogy saját maguk tegyék el az útból a „sziklatömbjüket”. De az ellenségek rejtett aggodalma afelett, hogy az Írásnak mégis igaza lehet, be fog teljesedni.

3. Kétféle hitetlenség

Ez az utolsó különbség, amivel foglalkozni akarunk. Először a tanítványok hitetlenségét látjuk: „*Amikor*

meghallották, hogy Ő él, és hogy Mária (Magdaléna) látta, nem hitték el” (Márk 16,11). Emellett van a farizeusok hitetlensége, akiknek az örök mindent elbeszéltek, ami történt, akik azonban pénzzel el akarják nyomni a feltámadás üzenetét: „*Sok ezüstpénzt adtak a katonáknak, és így szóltak: 'Ezt mondjátok: tanítványai éjjel odajöttek, és ellopták őt amíg mi aludtunk.'*” (Máté 28,12 k.).

Nem szabad minden hitetlenséget ugyanarra a fokra helyeznünk. Különböző módjai vannak a hitetlenségnek. A különbség itt a következő: Jézus tanítványai szívesen hinnének, de olyan gyorsan nem tudnak. Jézus ellenségei viszont az örök tudósítása alapján tudnának hinni, de nem akarnak. Jóllehet nem akarjuk igazolni a tanítványok hitetlenségét, de az gyógyítható, és hamarosan meg is gyógyul.

Egész más a helyzet a főpapok hitetlenségével. Ők híradást kapnak a feltámadásról egy olyan oldalról, amelyet nem lehet vádolni pártossággal Jézus ügye mellett. A római katonák az elképzelhető legjobb és leghitelesebb tanúi ezeknek az embereknek. De a híradás nem felel meg vágyaiknak és kívánságaiknak. Ezért nem akarják ezt az üzenetet elhinni, hanem elvetik azt maguktól.

Ma is létezik ez a kétféle hitetlenség. Vannak emberek, akik szívesen hinnének, de még nem tudnak. Bátorítanunk kell őket: „*Jézus elvégzi művét bennetek, hallgassátok továbbra is Igéjét, Ő adni fog nektek hitet; az őszintén keresőknek sikerülni fog.*” De rosszabb a helyzet azokkal, akik szívük legmélyén meg vannak győződve az igazságról, de nem akarnak hinni, mert nem akarnak meghajolni az igazság előtt, és az életüket aszerint megváltoztatni. Amíg az első hitetlenség meggyógyul és boldog húsvéti hitté változik, az utóbbi Isten ítélete alá esik.

Ettől őrizzen meg bennünket az Úr!

Alfred Christlieb írása alapján fordította: - s.r. -

Gyülekezeteink eseményei:

► 2008. 03. 20-22. (csütörtök-szombat) 17:00

Nyílt előadássorozat (evangélizáció) a Budai úton! Igét hirdet Szabó Sándor ny. esperes lelkipásztor.

► 2008. 03. 21. (Nagypéntek)

Nagypénteki ünnepi istentiszteletek: 9:00 Maroshegy; 10:00 Budai út; 10:00 és 18:00 Széchenyi utca

► 2008. 03. 23-24. (vasárnap-hétfő) Húsvéti ünnepi alkalmaink:

Vasárnap: 9:00(úrv) Maroshegy; 10:00(úrv) Budai út ; 8:00(úrv), 10:00(úrv) és 17:00 Széchenyi u.

Hétfő: 9:00(úrv) Maroshegy; 10:00(úrv) Budai út; 8:30, 10:00(úrv) és 17:00 Széchenyi u.

► 2008. 03. 25. (kedd) 18:00

A Nyári tábor előkészítésének második alkalma - minden eddigi szolgáló, és új szolgálatra kész testvér megjelenésére számítunk!

A Könyvek Könyve, a kézbe vehető Írás emlékezete

A kultúra, így az írott kultúra „nagyfogyasztója” mindig is az egyház volt. Visszaléphetünk a történelemben sok ezer esztendőre, mindig azt tapasztalhatjuk, hogy az isteni tiszteleteknek, áldozatoknak valamilyen írásos emléküket, hagyományuk volt, van. Akár Sumériából, akár Egyiptomból, de Kínából is vehetünk ősi, öt-hatezer esztendőre cseréptáblát, faragott követ, viasz- vagy fatáblát, illetve egyéb emléket, előbb-utóbb írásnyomokat fedezhetünk fel rajtuk. Az írás pedig a vallással, Isten rendelkezéseivel, törvényeivel, vagy egyszerűen az isteni tisztelet leírásával foglalkozik.

Természetes, az írás tudománya nem volt sokak kiváltsága ezekben az időkben, bár az újabb kutatások olyan területen is feszegetik a titkokat, mely azt mutatja, hogy az ősi „Rúna”-írás elég széles körben, nemcsak egyes kiváltságosok körében is ismert és gyakorolt volt. Büszkén jelenthetjük, hogy eme Rúna-írás családjához tartozik az ősmagyarok rovásírása, melyből az utóbbi időben egyre több lelet kerül elő. De most nem ezzel a témával foglalkozunk, bár ez is megérne egy elbeszélgetést. Az írás történetének sok szála (mint a kézírásos anyagok a papirusztól a cserép- és viasztáblán át a pergamenig, a másoló barátok élete és munkája, a fa- és rézmetsző mesterek munkája és művészete, az ősnymtatványok keletkezése és harcai) kifejthető lenne, most azonban viszonylag röviden, csak a nyomtatott írásról, a nyomtatásról szeretnék szólni, az eredettől a hazai történelem őskoráig, hős koráig.

Gutenberg János és műve

Az 1440-es években egy mainzi aranyműves mester mindenféle kísérleteket tett arra, hogy egymás mellé tudjon betűket rakosgatni úgy, hogy azok megfelelő keretbe foglalva lenyomathatók legyenek, majd később szétszedve más szövegek kirakásához ismét fel lehessen használni őket. Ezt a férfiút Gutenberg Jánosnak hívták. Gutenberg Mainzban született, pontos időpontját nem tudjuk, csak annyit, hogy születése nagy valószínűséggel 1395 és 1400 közé tehető. Apja Gensfleisch Frielo volt, aki feleségül vette a szintén mainzi Gutenberg patrícius család utolsó sarját, Elsét. A házasságból két fiú született: az idősebb

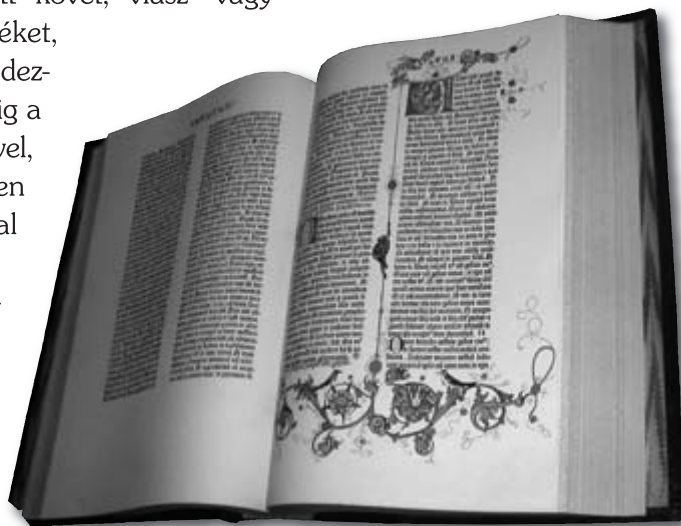
bik Frielo és az ifjabbik János.

Gutenberget nagyon elfoglalta valamely új eszméje. Egy Sahsbach Konrád nevű esztergályossal présfélélet csináltatott, egy Dünne Hans nevű ember pedig különféle fémet, közte ólmot is szállított neki; ő maga éjjel-nappal vésett és faragott. Mindezt bár titkolódzva cselekedte, mégis felkeltette társainak figyelmét. Heilmann Antoni szóvá tette ezt és felszólította, hogy tanítsa meg Heilmann András és Dritzehnt a maga egyéb művészetére is. Gutenberg, akinek új találmánya megvalósításához segítő társakra és mindenkifelett pénzre volt szüksége, engedett és 1438 nyarán létrejött az a szerződés, amelyben Gutenberg kötelezte magát arra, hogy összes "titkos és csodálatos művészetére"

megtanítsa és a haszonban részesíti társait. Valószínű, hogy a könyvnyomtatás gondolata is a művészetek között volt. Heilmann András és Dritzehn megígérték, hogy szorgalmasan részt vesznek a fizikai munkában, titokban tartanak mindent, és együttesen 250 aranyforint tanulási és részvételi összeget biztosítanak Gutenbergnek, százat rögtön és százötvenet részletekben.

Gutenberg 1445 elején Mainzba visszatérte után, rövidesen megvalósíthatta régi álmát: nyomdát alapított és nyomtatott vele. Beteljesedett tehát a könyvnyomtatás feltalálása teljes egészében. Donátusz-könyve már méltóan versenyezhetett az iskolás gyermekek részére készült kézírásos másolatokkal. Olvashatóbb volt ezeknél, hiba is kevesebb volt benne, és talán jutányosabban is árusíthatták. (...) Gutenberg művészlélek volt, aki nagyszerű találmányát maga akarta végső tökéletességig fejleszteni. (...)

Éjjel-nappal emésztő fejtörés, rengeteg számítás, a lehetőségek minden irányú mérlegelése következhetett ezután. Gutenbergnek tisztában kellett lennie, hogy kéthasábos, harminchat soros alapon a mű közel ezer-nolcszáz oldalra fog terjedni; kiszámíthatta azt is, hogy mennyi papirosra és pergamenre lesz szüksége, hogy mennyi ideig tart majd a szedés, a nyomtatás meg a rubrikálás és illuminálás munkája, mennyi munkabért kell

ezért kifizetnie. Valami rózsás eredményt nem ígérhetett a számítása, azonban nem riadt vissza semmiféle nehézségtől és megkezdhette a harminchat soros Biblia nyomtatásának előkészítését, ám csak 1458-ban, mindenéből való kiforgatása után, az ő második mainzi nyomdájában nyomtatta ki. Gutenberg János életében egy nagyon munkás, de sok csalódással teljes időszak következett, munkatársai szinte mind megcsalták, elhagyták, Fust János beperelte, elorozta a találmányát és teljesen kisemlizte Gutenberget. (Fust, mint a könyvnyomtatás feltalálója is szerepelt a történelem folyamán...)

Gutenberget a nagy csapás nem törte meg. Hatvanas életkorát kigúnyoló eréllyel állt ismét talpra, kezdve a munkát majdnem az elején. Humery Konrád jó módú mainzi tanácsos segédelmével sikerült újabb sajtót állítania. Ezen nyomtatta ki azután a harminchat soros Bibliát, amelynek matricái birtokában maradtak.

A harminchat soros Biblia 1762 kéthasábos oldalra terjed és Schellhorn-bibliának is mondják, mert az ilyen nevű német szuperintendens írta le legtüzesebben; a negyvenkét soros Bibliának terjedelme jóval kisebb, mert csak 1282 kéthasábos oldal. Ezt Mazarin-Bibliának is mondják, mert ennek a híres francia államférfiúnak a könyvtárából került ki a könyvészetileg leírt első példány.

„Nyomdászati” helyzet Magyarországon a XIV-XV-XVI. században

Magyarországon - amelynek földrajzi határa a mindenkori történelmi Magyarország Szlavóniával és Erdéllyel együtt - az ősnymtatvány korszakban, vagyis a 15. században két műhely dolgozott: Hess András budai műhelye, és egy másik, legvalószínűbben Budán, esetleg Pozsonyban működő tipográfia, amelynek tulajdonosa, illetve vezetője ismeretlen. Magyarországon a könyvnyomtatás rendkívül korán, jó néhány európai országot is megelőzve honosodott meg (megelőzve Angliát és Spanyolországot), de ekkor még nem tudott tartósan megtelepedni. Ősnymdánk rövid életűek voltak. A két nyomdai műhely termékei közül ötből maradt fenn példány. 1480 utáni, Magyarországon készült ősnymtatványról nincs tudomásunk. A 16. századi Magyarország 29 nyomdahelyének mindegyike vagy a királyi Magyarországon, vagy az Erdélyi Fejedelemség területén helyezkedett el. A legújabb kutatások ugyan valószínűsítik, hogy a középső, törökök által megszállt területen is működött rövid ideig egy unitárius nyomda, hódoltsági területen megjelent könyvről azonban egyelőre nem tudunk.

A magyarországi nyomdászati sajátossága, hogy az ország három részre szakadásával a fővárossal, Budával együtt a királyi udvar is elveszett a magyar kultúra számára, mint

összefogó, irányító centrum. Ugyanakkor egyes főurak udvara átvette a kulturális központ szerepét: ezzel magyarázható, hogy a 16. századi nyomdák közül többet is főurak alapítottak birtokközpontjukon, és mecénásként támogatták annak tevékenységét. A könyvnyomtató műhelyek másik része mezővárosokban vagy szabad királyi városokban telepedett meg, és a város, valamint az egyre erősödő protestáns egyházak támogatását élvezte.

Az ország 29 nyomdahelyén azonban ennél jóval kevesebb, mindössze 18 műhely dolgozott, mert a 16. századi hazai nyomdák és nyomdászok közül többen öthelyes helységben is megfordultak, de magukkal vitték nyomdafelszerelésüket. A 16. századi hazai nyomdászati sajátossága az állomáshelyüket változtató protestáns nyomdászok működése. Sajátságos, az európaiaktól eltérő volt a nyomdák felekezeti megoszlása is: az 1570-es évek végéig az országban csak protestáns nyomdák működtek. Mindössze a század utolsó negyedében csatlakozott az egyetlen tartósan működő nagyszombati katolikus nyomda, és a század végén egy rövid életű ferences műhely. (...) Az első magyarországi nyomda, Honterus Jánosnak, a század nagy reformátorának brassói nyomdája 1535-ben alakult meg, de magyar nyelvű könyvet nem nyomtatott. Az első magyar nyelvű nyomdának a Sárvár melletti újszigetit minősíthetjük, amelyet a vár ura, Nádasdy Tamás protestáns főúr Sylvester János buzdítására állított fel 1537-ben. A Nádasdy nyomdát Abádi Benedek vezette, két termékét ismerjük, ezek: Sylvester János Grammatica Hungaro-Latina 1539-ből és az Új Testamentum magyar fordítása, számos fametszettel, 1541-ből. Egyéb kiadványai elvesztek. A nyomdáról 1541 után többé nem hallunk. 1582-től 1604-ig már Manlius János nyomdász vándorolt a nyugati országrészben. Manlius János Laibach környékéről vándorolt be Nyugat-Magyarországba, mert protestáns vallása miatt Károly főherceg kiutasította az örökös tartományok területéről. Németújvár volt az első állomása, ahol 1582 és 1584 között működött. 1587-ben már a horvátországi Varasdón nyomtatott könyveken szerepel a neve. Az ezt követő időkben Monyorókerékről, az Erdődy grófok birtokáról jelöli kiadványait, 1592-ben Németlövön van, majd pedig Sárváron. Itt adta ki 1602-ben Magyar István: Az országokban való sok romlásoknak okairól című, a katolikusok ellen írt, nemes stílusú, költői szárnyalású könyvét. (...)

Kis Miklós, Misztótfaluból

Ha nem hiteles okmányok tanúsítanák a nagy magyar nyomdásznak, Misztótfalusi Kis Miklósnak csodálatos tündöklését és életének tragikusan szomorú befejezését, talán legendának tartanánk regényes pályafutását. Megérne, megérdemelne egy külön emlékezést. Most azonban csak röviden. Külországban jár, abban a városban,

amelyben a világ legelső nyomdászai, az Elzevirek, a Blaeuk dolgoznak, tehetsége és szorgalma révén megtanulja az előtte addig még teljesen ismeretlen nyomdász mesterséget. A legkitűnőbb és legbecsültebb munkatársa lesz mesterének, majd önállósítja magát, nyomdát és betűöntödét nyit a távoli nyugati városban. Nemcsak hogy megállja helyét a világ e legnagyobb nyomdászai között, de olyan hírnévre tesz szert, hogy messze földről kapja a megrendeléseket. Uralkodók fényes ajánlatokkal és meghívásokkal keresik fel, s amikor a legmagasabbra emelkedik, otthagyja a békesség, nyugodt életet, felpakolja szerszámaikat és könyveit, s a háború sújtotta Európán keresztül, ezer viszontagsággal küzdve, visszatér hazájába, Erdélybe. Mostoha viszonyok között, irigy és kicsinyes ellenfelek szervezett hadával körülvéve, a mellőztetés keserű érzésével eltelve fejezi be tragikusra fordult életét.

Egyéb nyomdákról

A debreceni nyomdát 1561-ben alapította Huszár Gál, protestáns vándorprédikátor. Származásáról, fiatalkoráról semmit sem tudunk. Első adatunk 1554-ből való, amikor is protestáns hite miatt Oláh Miklós érsek üldözése elől Magyaróvárra, majd innen 1557-ben Bécsbe menekült, és beállt Rafael Hoffhalter nyomdájába, hogy megtanulja a mesterséget. Bécsben nyomdát is vásárolt, s azt 1558-ban Magyaróváron állította fel. A katolikus papság nem jó szemmel nézte a protestáns nyomda működését, ezért 1560-ban már Kassán dolgozott, de a katolikusok zaklatása miatt itt sem maradhatott sokáig. A népszerű protestáns lelkésznek, Verancsics egri érseknek, különösen szálka volt a szemében, ezért az érsek a királynál engedélyt eszközölt ki, hogy Huszár Gált elfogathassa. Ez valóban meg is történt, ámde Huszár Gál számára hívei megmozdulása lehetővé tette, hogy elmeneküljön Debrecenbe, s ide nyomdáját is átmentette. Ekkor volt alakulóban a kálvinista debreceni egyház Melius Juhász Péter vezetése alatt, aki a nyomtatott betű hatalmas segítségét a református hit terjesztésére használta fel. Kéziratban készen álló hitvitázó könyvei nyomtatásra készen várták a Debrecenben letelepülő Huszár Gált, aki 1561-ben már megjelentette Melius első könyvét: A Szent Pál Apostol levelének, melyet a Colossabelieknek írt prédikáció szerint való magyarázata.

Nyomdai felszerelését Huszár Gál Debrecenben hagyta, amit a későbbi debreceni nyomtatványok, és Huszár Gál betűinek teljes azonossága igazol. Lehetséges, hogy a nyomda már ekkor Debrecen város tulajdonában volt.

Debrecennek második nyomtatómestere, Török Mihály, 1562-ben került a városba. Kétévi megszakítással 1562-től 1568-ig dolgozott. Ránk maradt könyveiből legfigyelemreméltóbb Károli Gáspár, gönci pap, később biblia-

fordító munkája: Két könyv Minden országoknak és királyoknak jó és gonosz szerencséseknek okairul (1563). Ugyanabban az évben nyomtatta Török Mihály Melius Péternek Magyar Prédikációk, kit Postillanak neveznek... című művét. Ez az első debreceni könyv, amelynek címlapján fametszetű kép foglal helyet. (...)

A XVI. század magyar nyomdái között meg kell még említenünk Ecsedi Báthori István gazdag főúrnak Göncz mellett fekvő vizsolyi birtokán felállított nyomdáját, amely csupán egy cél érdekében jött létre: Károli Gáspár Szent Bibliájának kinyomtatására. Ecsedi Báthori István 1585 körül kezdett célja megvalósításához, könyvnyomtató sajtót, betűket, papirost hozatott Németországból, Mantskovits Bálint galgóczi nyomdászt meghívta vizsolyi birtokára, hogy ott „az istenes vén embernek“, Károli Gáspárnak rendelkezésére álljon. 1590-ben került ki sajtólól a vizsolyi Biblia, amely az ó- és újtestamentum első teljes magyar nyelvű, protestáns jellegű fordítása.

Az ellenreformáció idején a nyomdák Erdélybe menekültek, majd lassan-lassan visszakerülhettek Patakra, Debrecenbe, Pápára, Komáromba, Sárovarra, és a többi ősi helyre, de ekkor már nem fénylettek olyan csillogóan, mint a száműzetés előtt. Ezek a nyomdák továbbra is a protestáns képzőközpontok (főiskolák, gimnáziumok) lelki eledelét adták. Közben a megerősödött katolikus nyomdászat is termelte a maga könyveit, sőt e XIX. század elején már „világi” nyomóműhelyek is funkcionáltak (Pest, Pozsony, Nagyszombat, stb.) A nyomdatemények egyre olcsóbbak lettek a modern nyomdatechnikának köszönhetően, és mint a tömegtermelés a művészet egyéb ágait, a könyvművészetet is megsanyargatta.

A nyomtatás, a könyv művészete az Isten dicsőségéből nőtt nagyra, hordozta azokat a kereszteteket, amit a tudománynak, a hitnek hordoznia kellett, de ez éltette is tovább a hitet, a tudományt.

2008-ban, a Biblia évében kötelességünk a Bibliát mindenki kezébe szánó Gutenberg mesterre, a hazai nyomdászatot megteremteni igyekvő Misztótfalusi Kis Miklósról, a Bibliát teljes egészében magyar nyelven átadó Károli Gáspárra, a zoltárfordító Szenczi Molnárra emlékezni. Ugyanígy hálás emlékezéssel kell gondolnunk arra a sok-sok prédikátorra, tanárra, íróra, aki az Ige mind szélesebb körben terjesztését úgy vállalta magára, hogy az ő gyermyája ebben a munkában ki is lobbant. Hálás emlékezésünk éltesse a régi elődöket a kései utódok emlékeztetésében, Istennek hálát adva, megköszönve azt a munkát, amit ezen eleink tettek – tudván tudva – értünk. Emlékezésünk e kicsiny fénysugara tegye a modern kor betűit is olyan fényessé, mint az elődöké volt.

A könnyűzene és keresztyénség kérdése

Beszélgetés Klucsik Péterrel

Dicsőítés vagy Önmegvalósítás – avagy lehet-e két Úrnak szolgálni? Ezzel a címmel jelent meg ez év elején Klucsik Péterné, Ilonka könyve. A kötetben a szerzőnő könnyen érthető formában elemzi a könnyűzene-rockzene és keresztyénség viszonyát. A korábban hasonló témában megjelent írásokhoz képest itt átfogó kulturális és zenei történeti áttekintést olvashatunk a rockzene előzményeiről, fejlődéséről, hatásáról világviszonylatban éppen úgy, mint az európai és hazai elterjedéséről. A könyv szerzője, székesfehérvári református gyülekezetünk tagja, maga is hivatásos zenész: jelenleg is zenei ismereteket oktat a zeneiskolában.

Mi készítetett arra, hogy megírjad ezt a munkát?

Egyre szélesebb körben tapasztalom, hogy a ma divatos könnyűzene, rockzene, amit fiatalok és idősebbek egyaránt szeretnek, ott van a gyülekezeteinkben is. Ennek egyértelműen a világi rock az oka, amely kialakulása óta elhatalmasodott és virágzik. Egyre inkább terjed, nem kímélve a hívő ifjúságot sem. Az, hogy már a templomokban is szól, annak a következménye, hogy fiatalok is keresik ezt a zenei stílust, meg vannak fertőzve ezzel a zenével. Tetszik nekik, szívesen játsszák, hallgatják, hiszen a rock „nyelve” egyetemes. Ott van az ifjúsági alkalmakon és a felnőtt istentiszteleteken egyaránt. Sokan azt gondolják, ha hívő szöveget írnak a rockzenék alá, Isten is meg lesz velük elégedve. Ezt áttatásnak, álkeresztyéni hozzáállásnak érzem. Egy tévéműsort látva gondolkodtam el ezen a visszás állapotban: miközben sokan keresztyénnek vallják magukat, olyan élménybeszámolót tartanak egy „hívő” rockkoncert után – reklámozva a munkásságukat, - melyet hallgatva bennem erősen megkérdőjeleződött, hogy valóban az Úr Jézust, Isten Fiát akarják követni, vagy csak a rockzenét akarják terjeszteni az egyházon belül is. Megfogalmazódott bennem a gondolat, hogy valamit tenni kell, innen ered a könyv megírásának ötlete. Isten vezetésére kezdtem el ebben a témában kutatni, majd megszületett a könyv.

Valóban fontos téma a keresztyénség és a könnyűzene- rockzene kérdése annyira, hogy a felsőbb egyházi téren sem mernek hozzányúlani...

Ezt én is tapasztalom, kitérnek a kérdés elől, mondván, a fiataloknak erre a zenére van szükségük, s akkor miért ve-

gyük el tőlük? Örülünk egyáltalán, hogy itt vannak a templomban, s nem az utcán kószálnak. Én erre azt mondom, hogy a cél nem szentesítheti az eszközt. Mert amennyit szeretnénk rajtuk segíteni, legalább annyit ártunk is nekik azzal, ha hagyjuk, hogy válogatás nélkül mindenfelét hallgassanak és énekeljenek. Komoly felelőssége van az ifjúsági és egyházi vezetőknek abban, hogy sajnos nem foglalkoznak ezzel a témával olyan mélységben, amely Isten ügyét megilletné. Ebben az is szerepet játszik, hogy bizonyos kérdésekben nincs lelki világosságuk. Valódi probléma, hogy akik ezt a műfajt engedik, ápolják, művelik, nem érzik át annak a felelősségét, hogy ezekben az énekekben a kereszt nélküli evangélium van jelen, amely nem Istenhez visz közelebb, hanem éppen Őtőlé visz távol. Az elmúlt időszakban több ifjúsági énekgyűjteményt átnéztem, sok olyan ének volt benne, amelyet én nem szerkesztettem volna bele, éppen a korábban említett világi hatások miatt. Ezért jó, lelkileg hasznos énekes kötetet is nehezen tudnék ajánlani. Alkalmam volt néhány rendezvényen jelen lenni. A „dicsőítés” alatt beindult a rockzene, szinte tapintható lett a túlfűtöttség és a rajongás, az arcokon a mérhetetlen átszellemültség: „mi most dicsőítjük az Urat!” Majd kifáradva leültek és megpróbálták figyelni a lelkészükre, de nem biztos, hogy ilyen állapotban ez sikerült. Ám a zenén keresztül olyan lelkiállapotba kerül a hallgatóság, amelyben elveszítik józan értékítéletüket, amellyel befogadhatnák az Ige üzenetét. Úgy gondolom, a hívő embernek arra van szüksége, hogy minden figyelmével ott legyen Ura lábainál. Nincs szükség arra, hogy úgymond „magasabb” tudatállapotba kerüljünk. Az Úrnak sem kedves az ilyen dicsőítés, ennek indoklása a könyvben található.

Gyakori érv napjainkban, hogy egykor a reformátorok, Luther és Kálvin is használt világi dalokat egyházi üzenetekkel átszövegezve gyülekezeti énekekre, és említhetnénk például, a 356. dicsőretünket is (1560-ból), amely korabeli, reneszánsz stílust idéző tánczenei alapokon nyugodott. Miért problematikus tehát, ha napjaink „trendi”, könnyűzenei stílusát, ritmusvilágát beépíti némely haladó keresztyén zenész a műveibe?

Luther idejében a zenék olyanok voltak, hogy az ember megmaradhatott „embernek”. Ezzel szemben tudni kell, hogy amikor napjainkban a könnyűzenei stílust áthelyezik keresztyén énekszövegekre, milyen hatásokat vált ki az emberekből. Nem szabad a kettőt összehasonlítani! Meg kell különböztetni azt, hogy a 450 évvel ezelőtti tánczenének ma a komolyzene kategóriájában a helye. Ellenben a rockzene sohasem tartozott a komolyzene kategóriájába, hiszen olyan zenei jegyeket hordoz, olyan pszichológiai jegyeket visel, amelyet a komolyzene soha nem

hordozott és nem is fog hordozni. A könnyűzene-rockzene olyan pszichés eszközöket használ tudatosan, amely az ember tudatalatti világára fejt ki hatását. A korabeli tánczenének sohasem voltak ilyen jellemzői.

Ugyanakkor létező gond, hogy a rossz ritmusban, elnyújtott hanghordozással előadott több évszázados zoltár énekekkel tényleg nehéz a templomi alkalmakra elhívni a fiatalokat, és ott marasztalni még inkább...

Ezzel kapcsolatban az első gondolatom az, hogy nem az énekek miatt kellene, hogy bejöjjenek a fiatalok a templomba. És ennek ellentéte is igaz, nem az énekek miatt maradnak el, ha elmaradnak. A másik gondolatom, hogy szükség van arra, hogy a régies kifejezőmódokat ismerjük. Évekkel korábban a Széchenyi utcai templomban tartottam „Zoltárórákat”. Megtanultuk elénekelni az alkalomhoz illő zoltárokat, dicséreteket, és átbeszéltük a szövegek jelentéstartalmát is. A hívek, ennek birtokában tanulták meg helyesen az énekeket. A mai ember számára valóban sok szöveg érthetetlennek tűnhet, ezért szükség lenne olyan alkalmakra, ahol a műveket értelmezni lehet. Van mód arra, hogy ezeket az énekeket gyülekezeti szinten is lendületes módon énekeljük. Természetesen sok múlik a kántor előadói módján, szakértelmén, vezetésén és a tudásán is.

A könyvben kiemelt gondolat, hogy szükséges lenne olyan kortárs keresztény ének és zeneszerzők munkáira, akik valóban Istent dicsőítő műveket alkotnának, gondosan ügyelve az alapokra, a korábbi századok egészséges vonulatára. Tényleg ritkák napjainkban az ilyen szerzők és főképpen az ilyen művek?

Szükséges, hogy mai, kortárs szerzők írjanak olyan darabokat, amelyek valóban megállnak Isten mérlegén. Sajnos, nagyon kevés van belőlük. Elhivatottság, komoly előtanulmányok és Istennek való odaszántság nélkül lehetetlen ezt a szolgálatot végezni. Vannak, akik ennek ellenére mégis megpróbálnak zenét írni a fiataloknak, de az előbb említett dolgok hiányában nagyon hamar a rocknál kötnek ki. Hadd térjek ki még egy fontos kérdésre: gitárral énekeljünk vagy anélkül? Ez a kérdés számomra nem kérdés, mert nem a gitárt kell kiűzni a templomainkból, hiszen nem „ő” a baj forrása. Sokkal inkább a használatára kellene odafigyelni, a stílusra, amit megszólaltatunk ezen a gyönyörű hangszeren. Az legyen a cél, hogy az evangéliumi énekeket valóban „csak” színesítse a gitárkíséret, és ne akarjon „főszereplő” lenni, esetlegesen a dobgépekkel karöltve. Nyújtson a gitárzene olyan lehetőséget az Istennel való találkozásra, melyben

megláthatom magamat olyannak, amelyen vagyok és ezáltal elfogadhatom Isten kinyújtott kezét az Úr Jézus Krisztusban. Ennek elengedhetetlen feltétele természetesen a gitáros hangszeres tudása is, melyre szintén több helyen utaltam a könyvben.

Visszatérve a könnyűzenei divatra. Magad is gyakorló édesanya vagy, aki tízen,- és húszon-éves fiatalokat nevelsz férjeddél. Nyilván érzékelitek az őket érő kísértéseket zenei téren is...

Ez sosem volt kérdés a családban. Kiskoruktól olyan zenei közegben nevelkedhettek, hogy a klasszikus zene iránti érdeklődés természetes módon alakult ki náluk. Természetesen ők is meghallgatnak egy-egy rock számot, hiszen a mindennapjaik része ez a zene, nem tudnak elbújni előle, de csak ezért külön nem kapcsolják be sem a rádiót, sem a CD-t, sem semmilyen médiát.

Lesz-e folytatása a könyvnek ?

Igen, tervezem. Ugyanebben a témakörben dolgozom tovább, más oldalról megközelítve a kérdést, de ez még a jövő titka.

Úgy tudom, hogy a Klucsik-család zenei szolgálatot végez az egész országban...

Szolgálatunkat 1999-ben kezdtük, amikor egy Pest megyei falu templomának 250 éves fennállását ünnepelték. A helyi lelkipásztor felkért bennünket, hogy menjünk el zenélni erre az alkalomra. A gyermekeinkkel közösen szolgáltunk. Az előadás olyan jól sikerült, hogy a hallgatóság közül többen is meghívtak más és más helyszínekre, és ez azóta is így folytatódik. Ebben az évben is sokfelé várnak bennünket, már a 2009-es év is telítődik a meghívásokkal. Emellett dolgozunk, a gyerekek iskolába járnak. Mindezt szolgálatból tesszük, anyagi ellenszolgáltatást nélkül. Istennek áldását látjuk és éljük meg ebben a szolgálatban. Tudjuk, a hallgatóságához úgy kell szólnunk, hogy közöttük van olyan, aki életében először és utoljára hall az evangéliumról. Zenei és evangelizációs szolgálatot látunk el egyszerre, lehetőség szerint csak vasárnapi napra szervezve. (A nagyobb gyerekek csak hétvégére jönnek haza a kollégiumokból, így a szombati napon tudunk csak együtt készülni a vasárnapi szolgálatokra.) Zenei anyagunk folyamatosan bővül, hiszen a gyerekek nemcsak fizikailag nőnek, de egyre ügyesebben kezelik hangszereiket is. Igyekeztünk kezdettől fogva nagy hangsúlyt fektetni arra, hogy lehetőleg minden alkalommal más műsorrall készüljünk. Az alkalmakon egy-egy zenei blokkot igeszolgálat, vagy egyikünk bizonyágtétele követi.

2008. esztendő a „BIBLIA ÉVE”

A Református Egyházhoz kötődő Magyar Bibliatársulat Alapítvány kezdeményezésére a történelmi egyházak 2007-ben arra a döntésre jutottak, hogy a 2008-as évet a „Biblia éve”-nek nyilvánítják. A döntés mögött az az elgondolás, lelki vágy volt, hogy korunk emberéhez ismét közelebb vigye a Biblia világát, isteni üzenetét.

A ma rohanó emberét megállásra, elgondolkodásra készítse az élet valódi értelmére vonatkozóan.

A tematikus Biblia év 2008. januárjától (gyülekezetünkben Biblia történelmi kiállítás volt látható egy hét erejéig) 2009. januárjáig tart. A rendezvények egyaránt elgondolkodásra kívánják készíteni mind a gyülekezetbe járó, mind az oda (még) nem járókat egyaránt. „A Biblia éve gondolat egyik fontos alapelve, hogy mindenki, felekezetek, gyülekezetek, intézmények vagy magán-személyek vállalják azt, hogy a lehetőségeikhez képest csatlakoznak ehhez a kezdeményezéshez, és ennek megfelelően valamilyen saját ötlettel, programmal gazdagítják.” A saját ötletek, programok megvalósítása tekintetében számítanak a helyi közösségek kreativitására, kezdeményező készségére. A lényeg, hogy a Biblia kerüljön a középpontba, mint a hit tárgya: A közvetlen missziós alkalmak mellett – közvetett – kulturális rendezvények megvalósítására is lehetőség van, ami a Szentírást közelebb viszi az emberekhez.

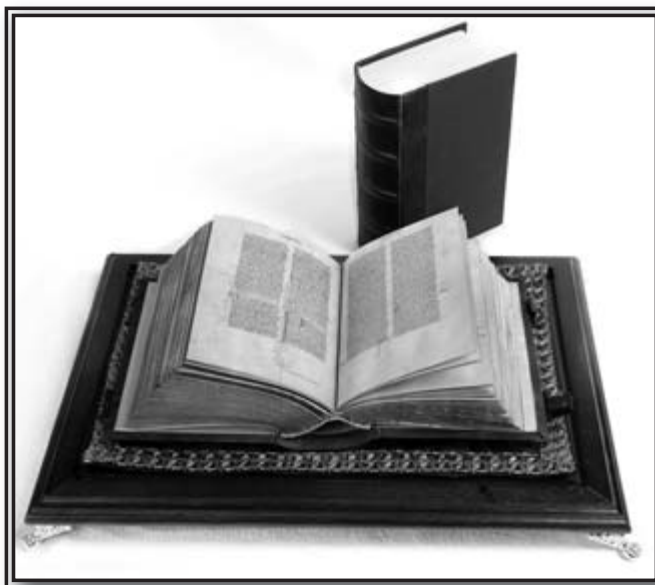
Kapcsolódó internetes elérhetőségek:
www.bibliatarsulat.hu; www.bibliaeve2008.hu

Március 1-én értékes rendezvényen vehettem részt Nagy László bácsi gyülekezeti tagunkkal, ami szintén kapcsolódott a Biblia éve programsorozathoz. Ekkor tartották ugyanis a budapesti Lónyay Refomátus Gimnáziumban a Könyvterjesztők, egyházi könyvesboltok, keresztyén könyvkiadók könyvmissziós szakmai napját, amelynek

céljai:

- Az olvasás és a könyvek népszerűsítése
- Szakmai kérdésekben konzultáció, segítségnyújtás
- Egy-egy kiemelt téma megvitatása
- Kiadók újdonságainak bemutatása (kiállítás és vásár)
- Kapcsolatépítés a keresztyén könyvkiadás/terjesztés résztvevői között
- Személyes biztatás, lelki bátorítás nyújtása

Az egész napos tartalmas program 9.30-kor kezdődött Dr Herjeczki Kornél, a Harmat Kiadó igazgatójának köszöntőjével, majd Damásdiné Judit a Parakletos Kiadó vezetőjének igazgatólatával – magvető példázata – folytatódott: A keresztyén könyvkiadás/iratterjesztés is magvetés, a fogadó talaj is különböző – valaki olvassa, valaki kevésbé – de Urunkhoz hasonlóan azzal a reménységgel végezhetjük, hogy Isten dicsőségére és a vásárló/megajándékozott lelki javára történik mindez. Az igazgatólatot Vohmann Péter az Evangéliumi Kiadó vezetőjének imádságával zárult: hálaadással, hogy Isten Jézus Krisztust vetette a Föld földjébe, mint Mennyei Magot. Rövid szünetet követően Dr. Bagdy Emőke A Károli Gáspár Református Egyetem pszichológia tanárának érdekes előadását hallgathattuk meg „Könyv a családban, könyv a családért” címmel.

A professzor asszony kiemelte az olvasás fontosságát, az ott kapott ismeret - és értékanyagnak a tudati szférában történő rögzülésének egyedülálló voltát, a jobb- és baloldali agyfél ellenőrző szerepének és működésbeli különbségének kihangsúlyozásával. Ezt követően Galsi Árpád lelkipásztor, a Kálvin Kiadó igazgatóhelyettese beszélt a Biblia éve programról. A programba kapcsolódó gyülekezetek számára plusz lehetőség kínálkozik az emberek eléréséhez, az evangélium továbbadására. Az ezt követő zenei program után Miklya Luzsányi Mónika

gyermekmunkás gondolatai következtek „Biblia és játék” címmel. Az ebédszünetet követően kiscsoportos műhelymunka következett. A rendezvény a több tucat keresztyén kiadó termékeinek vásárával zárult.

A Biblia Társulat felhívása az „Ajándékozz egy Bibliát 2008-ban” akcióra vonatkozóan: A Biblia éve keretében ajándékozzunk Bibliát templomba nem járó családtagjaink, barátaink számára – például születésnap, névnap, ünnepek, karácsony kapcsán!

A leendő első osztály tanítói

A Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában töltött évek után a Károli Gáspár Református Egyetem Tanítóképző Főiskolai Karán szereztem általános iskolai tanító – református hittanoktató, majd az ELTE Tanárképző Főiskolai Karán német nyelvtanár szakon – diplomát. Tanulmányaim befejezése után Nagykőrösön és Székesfehérváron tanítottam. A kisgyermek tanításán kívül rendszeresen részt veszek főiskolai hallgatók gyakorlati képzésében is.

A Református Általános Iskolának negyedik éve vagyok lelkes tanítója. Gyülekezetünk tagjaként ez különös öröm számomra.

Krisztus követőjeként egyformán fontosnak tartom a kicsinyek oktatását és hitbeli, erkölcsi nevelését. Ezt személyes példaadással, következetes módszerekkel, kellő szigorral, kiegyensúlyozottsággal igyekszem elérni. Töreksem arra, hogy tanítványaimmal szeretetteljes kapcsolatot alakítsak ki, illetve, hogy ők is szeretettel, tisztelettel viseltessenek egymás iránt.

Következő tanévtől a magyar tantárgycsoportot fogom tanítani.

Fehérvárcsurgón élek a helyi református gyülekezet aktív tagjaként. Tanulmányaimat a Pápai Református Gimnáziumban, majd a győri Apáczai Csere János Tanítóképző Főiskolán végeztem. Itt szereztem általános iskolai tanító, valamint – a Pápai Református Teológiai Akadémia hallgatójaként – református hittanoktató diplomát. Választott műveltségterületem a német.

Tanítottam Bodajkon, majd egy évet töltöttem az Olajfa Református Óvoda nagycsoportosai között. Negyedik éve tanítok a Református Általános Iskolában.

Külön öröm számomra, hogy ebben az intézményben lehetőségünk van a gyermekeket az Úr felé vezetni. Fontosnak tartom, hogy megtanulják egymást elfogadni, megbecsülni, szeretni, s meglássák saját és (ember)társaik életében a Krisztustól kapott talentumot.

Következő tanévtől a matematika tantárgycsoportot fogom tanítani.

Laki Zita
tanítónő

Szabóné Veres Hajnalka
tanítónő

Iratterjesztés

A Széchenyi utcai gyülekezetünkben a két istentiszteleti alkalmat követően:

- Szentírást,
- biblia témájú könyveket,
- hitépítő kiadványokat,
- traktátusokat,
- igés kártyákat, könyvjelzőket,

- evangéliumi naptárakat,
- matricákat,
- kazettákat és CD-t

vásárolhat minden kedves érdeklődő.

Három hónap Angliában, a tölgyek alatt...

Örömmel számolok be arról, hogy szeptember közepétől december közepéig tanulmányi szabadságon voltam az angliai Sheffieldben. Egy olyan keresztyén központban lehettem segítő munkatárs, ahol általános iskolás és középiskolás gyerekeket táboroztatnak egész éven át. Nyáron egész hetes, a tanév során pedig háromnapos táborokat tartanak (péntek estétől vasárnap délutánig). A központ célja, hogy a gyermekek, fiatalok lelkiileg fejlődjenek, és az aktív kikapcsolódás is fontos szerepet kap.

Megérkezésem után először a tizenkét önkéntest, köztük engem is, Walesbe vittek, ahol a közösségépítő játékok által csapattá formáltak bennünket. A tengerparti kirándulás után kezdtek felkészíteni minket a táborokra. Az első három hétben elvégeztünk egy elsősegély tanfolyamot, egy konyhai tisztasági tanfolyamot, előadásokat, evangélizációkat hallgattunk meg. Kipróbáltuk a közösségépítő és ügyességi játékokat, köztük a nyilazást, a tutajozást, a falra mászást. A felkészítő hetek után minden hétvégén táborokat szerveztünk, amelyekbe Anglia egész területéről érkeztek gyerekek, fiatalok. Az önkéntesek mellett állandó munkatársak is segítettek a táborok szervezését, illetve a központ életét. Nyolc évvel ezelőtt alapították meg hívő testnevelés-tanárok ezt a központot, hívő és nem hívő gyermekek hitbéli nevelése és a szabadidő hasznos eltöltése céljából. Ezt szolgálják a különféle játékok, játszószoza, a bábok és a szobákba elhelyezett Bibliák is.

Mindenféle feladatban részt kellett vennem, a konyhai munkától néhány áhítat megtartásáig. Volt olyan hétféle, hogy egy másik fiúval együtt közel hetven embernek kellett főzőm, máskor pedig bibliai foglalkozást tartottam a gyerekeknek.

A hétféle táborok után a hétköznapok szintén egy kialakult rend alapján folytak. Hétfő volt a szabadnap, kedden ház körüli munkát végeztünk, szerdán kellett felkészülni a táborra, játékokat megszervezni, áhítatokat megírni, csütörtökön minket képeztek, lelkészeket hívtak meg, akik bibliatanulmányozást vezettek, vagy evangélizációkat hallgattunk meg. Pénteken már a táborra készültünk elő, és este jöttek a gyerekek.

A személyes lelkigondozásra is nagy hangsúlyt fektettek,

minden önkéntesnek volt egy kijelölt lelkigondozója, akivel bizonyos időközönként találkoztak, és lelki, hitbéli dolgokról beszélgettek. Nekem egy mérnök volt a lelkigondozóm, aki még évekkkel ezelőtt települt át Amerikából Angliába a családjával együtt. Sokat mentem vele kirándulni, beszélgetni a három hónap során.

Templomba vasárnap esténként jártunk, amikor már befejeződtek a táborok. Egy élő gyülekezetbe jártunk, ahová nagyon sok fiatal, középiskolás, egyetemista jár, és sokféle gyülekezeti alkalom van. Hasonlóan nagy gyülekezet, mint a székesfehérvári, és ők is a gyülekezet különféle rétegeinek szerveznek alkalomokat. Ami feltűnt a templomban, és a mi számunkra is megszívlelendő, hogy a padokra sok Biblia volt elhelyezve. Amikor a lelkipásztor felolvasta az ígét, akkor minden gyülekezeti tag olvasta vele együtt. A prédikáció közben is ki voltak nyitva a Bibliák, és úgy követték az igehirdetés menetét. Így jobban megjegyezték az igehirdetés üzenetét, és az ígék is jobban bennük maradtak.

Az istentiszteleteket általában teázás követte a gyülekezeti központban.

Még egy érdekes dolog a központról, ahol szolgálhattam. Megkérdeztem a vezetőt, hogy miből tartják fenn az intézetet. Elmondta, hogy kapnak egy kevés állami támogatást, de az összeg legnagyobb része az önkéntes pártolói tagságból épül fel. Sokan vállalták, hogy minden évben egy bizonyos összeggel támogatják a központ működését, és így tudják a gyermek- és ifjúsági misszióban fontos szerepet betöltő központot működtetni. Ez a támogatói rendszer nagyon hasonlít ahhoz, ahogy mi támogatjuk óvodánk és iskolánk működését. Jó volt látni, hogy más országokban is a hívő keresztyének ilyen módon támogatnak missziói célokat.

Összességében mind nyelvi, mind szakmai szempontból hasznos volt ez a kint töltött három hónap. Ezúton is szeretném megköszönni a presbitérium, a gyülekezet támogatását, hogy hozzájárultak ehhez a kintléthez, és köszönöm azok segítségét, akik a szolgálatban többletterheket is vállaltak azért, hogy minden szolgálat el legyen látva. Sola Deo Gloria! Egyedül Istené a dicsőség!

- Farkas Balázs beosztott lelkész -

Levél Kamerunból

„Péter pedig megnyitván száját, monda: bizonyjal látom, hogy nem személyválogató az Isten.”

Apostolok cselekedetei: 10:34

Kamerun keleti részén születtem. Apám ismeretlen. Anyám meghalt születésem közben. Tíz évesen már ismert bűnöző voltam. Elegem volt az életből. Senki sem óhajtott engem. Elhatároztam, messze költözöm azoktól az emberektől, akiket ki nem állhattam. Így kerültem a fővárosba Yaoundéba, ahol egy prostituált magához vett. Egyik barátja révén felvételt nyertem gimnáziumba. Az volt az álmom, hogy „meglépek” Szíriába és csatlakozom egy terrorista szervezethez.

Isten azonban a szegény, eltévelyedett embert vigyázó szemeivel kísérte. A gimnáziumban egy Bibliatársaság érdeklődött irántam. Az Úr – hogy úgy mondjam – kézen fogott, hogy életemet radikálisan megváltoztassa. Megismertem Jézust, mint megváltómat. Elhatároztam, életemet ezen túl neki szentelem.

Azóta tíz év telt el. A kísértések nehezek voltak, néha nagyon nehezek. Ám a béke, az öröm és a szeretet, amit Isten a szívembe helyezett, elviselhetővé tette azokat. Jelenleg munkanélküli vagyok, és néha nagyon egyedül érzem magam. De ne sajnáljon engem! Én vagyok a világ legboldogabb embere. Életem értelméül Jézus Krisztus. Naponta fohászkodom azért, hogy Isten hűséges tanújává tegyen – igen, megengedje: hogy még soknak elvigyem a jó hírt. Isten Jézus Krisztus által megbocsátja a bűnöket, és egy teljesen új élettel akar megajándékozni bennünket.

„Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.”

Lukács: 19: 10

- Incze Sándorné -

Kitekintő

Jézus a harmadik legnépszerűbb példakép az angol gyerekek között

A legújabb angliai közvélemény-kutató felmérések szerint Jézus a harmadik legnépszerűbb „szerep-modell”, példakép az angol gyerekek között.

A Reuters jelentése szerint Richard Branson van előtte. Érdekes módon a 18 év alatti gyerekek között Jézus sokkal népszerűbb, mint a 18-34 vagy az 55 év feletti korosztályban. A negyedik helyen a dél-afrikai szabadságharcos és elnök Nelson Mandela áll, Diana hercegnőnek a hatodik hely jutott. Winston Churchill, egykori angol miniszterelnök a példaképek sorában a nyolcadik, Martin Luther King a kilencedik. Jézus és Martin Luther King egy másik poll-listán, ami az első tíz legnépszerűbb vezető után kutatott, az élen járnak.

A legújabb felmérés élén David Beckham áll, a gyerekek jó része választ példaképének.

(christianpost.usa, -békefy)

A pápa rehabilitálná Luthert?

XVI. Benedek pápa a londoni újság, a The Times információi szerint kész rehabilitálni a német reformátort, Luther Márton, akit X. Leó pápa 1520-ban exkommunikált. A pápa idén szeptemberben a rehabilitálást azzal kezdi, hogy kinyilvánítja: Luther Márton nem volt tévtanító. Luther nem akarta az egyházszakadást, hanem a korrump gyakorlattól akarta megtisztítani.

A lap online-kiadása vatikáni forrásokra hivatkozik. A pápa tervek szerint a nyáron az évente megtartott teológiai szemináriumon, amelyen a Ratzinger-tanítványok vesznek részt - 40 katolikus teológus - a világ minden részéről, Castel Gandolfoban vitatja meg a Luther-kép esetleges változtatására vonatkozó elképzeléseket. A pápa nyilatkozata Luther újraértékelésére vonatkozóan előmozdítaná a katolikus-protestáns párbeszédet.

Walter Kasper kardinális, a Keresztyén Egység Pápai Tanácsának elnöke kijelentette: „Sokat tanulhatunk Luthertől, kezdve azzal, hogy ő mekkora jelentőséget tulajdonított Isten Igjének”.

(idea.de,- békefy)

Gyülekezeti részeink állandó alkalmai

Széchenyi utca

Vasárnap:

08:30 Istentisztelet (A három nagyünnepen: 08:00)

10:00 Istentisztelet, gyermek-istentisztelet
ovis istentisztelet;

11:30 Énekkari próba

17:00 Istentisztelet (Nyári időszámítás alatt 18:00)
Ünnepnapokon és a hónap utolsó vasárnapján
délelőtt úrvacsorás istentiszteleteket tartunk.

Hétfő: 17:00 Szenvédélybetegek bibliaórája (Kék Kereszt csoport)

Keddenként:

első kedd: „Egymás terhet hordozzátok” imaóra

második: Presbiteri bibliaóra

harmadik: Jegyesoktatás és/vagy keresztlői előkészítő

negyedik: Munkaközösségek, bizottságok tagjainak bibliaórája

Szerda 09:30 Baba+mama kör (minden hónap 1., 3. és 5. szerdáján)

Csütörtök 16:00 Gyülekezeti bibliaóra

Csütörtök 19:00 Gyülekezeti bibliaóra

(előtte fél héttől imaközösség)

Péntek 18:00 Felnőtt konfirmációi óra

Péntek 19:00 Húszon túliak köre

Szombat: 17:00 Ifjúsági kör

Szombat 18:30 Énekkari próba

Minden hó 2. keddjén 16:45 Fiatal nők köre

Minden hó 1. szerdáján 15:00 Nyugdíjas lekész házaspárok,
illetve özvegyek bibliaórája a Gyülekezeti Központban

Minden hó 2. vasárnapján Teázás a 10 órás istentisztelet
után az udvaron vagy a Gyülekezeti Központban

Minden hó 3. vasárnapján 15:00 Családos délután a
Gyülekezeti Központban

Minden hó utolsó vasárnapján 17:00 A vizsgálás
evangéliuma - istentisztelet gyászolóknak

Maroshegy

Vasárnap: 09:00 Istentisztelet az Imaházban

Kedd: 16:00 Házi Bibliaóra

Szerda: 18:00 Bibliaóra az Imaházban

Budai út

Vasárnap: 09:00 Ifjúsági óra

Vasárnap: 10:00 Istentisztelet

Vasárnap: 10:00 Gyermek foglalkozás

Csütörtök: 15:00 Asszonykör

Csütörtök: 17:00 Bibliaóra

Köszönet és hála minden szülőnek és egyháztagnak, akik az intézményi pártoló tagsághoz csatlakoztak, illetve mindazoknak, akik adományaikkal segítették intézményeink működését! Szeretettel kérjük, hogy teljesítsék folyamatosan ígéretüket, mert csak így biztosítható iskolánk, illetve óvodánk zavartalan fenntartása.

Az egyházközösség csak rövid távon tudja megelőlegezni a működéshez a normatívan felül elengedhetetlenül szükséges összegeket.

Lelkészi Hivatal

8000 Székesfehérvár, Széchenyi utca 16.

Hivatali órák:

Hétfőtől - Péntekig: 8,30 - 12,30;

Vasárnap: 8,30 -10,00 11,00 -12,00

Tel.: 22/312-785; Fax: 22/398-719;

Mobil: 30/630-8801;

e-mail: hivatal@albaref.hu

Internet: www.albaref.hu

Lelkipásztorok:

Somogyi László lelkeszi elnök; László Tibor;

Beosztott lelkészek:

Farkas Balázs, Végh Mihály

Diakónus: Somogyiné Gyüre Mária

Adminisztrátor: Schvanner Istvánné

Bankszámla szám:

UniCredit 10918001-00000021-42850004

KÖZCÉLÚ ALAPÍTVÁNYUNK

**Tanítvány Református Oktatási és
Nevelési Alapítvány:**

8000 Székesfehérvár, Széchenyi u. 16.

Tel.: 22/312-785

Bankszámla szám:

OTP 11736006-20349613

Adószám (Szja 1%-hoz):

18492532-1-07

Református Egyház technikai száma:

(Szja 1%-hoz): 0066

INTÉZMÉNYEINK ELÉRHETŐSÉGEI

Olajfa Református Óvoda:

8000 Székesfehérvár, Horvát I. u. 1.

Tel.: 22/316-378

e-mail: ovoda@albaref.hu

Vezető óvónő: Csóka Györgyné

Református Általános Iskola:

8000 Székesfehérvár, Széchenyi út 20.

Telefon: 06-22/310-018

e-mail: iskola@albaref.hu

Igazgató: Pojányi Balázs

A Gyülekezeti Központ kölcsönének törlesztésére szánt adományokat az alábbi bankszámlára várjuk köszönettel:

UniCredit 10918001-00000021-42850004

Letölthető igehirdetések Mp3 formátumban!

e-mail: bekesseg@albaref.hu

www.albaref.hu

BÉKESSÉG
A SZÉKESFEHÉRVÁRI REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

Az újság megjelenik évente 6 alkalommal.

Felelős szerkesztő: Somogyi László

Szerkesztő: Szűcs Gábor

Nyomdai munkák: Duna-Print Kft.

Felelős vezető: Farkas István